

hadden gekregen tot mijne verhuizing, toen werd aan alles een einde gemaakt door den somberen dood.

Nu zijn sedert jaren verloopenen, doch alles, wat oom Karel aangaat, is nog steeds voor mij heilig.

In uren van moedeloosheid, zooals aanbreken voor iederen denkenden en voelenden sterfeling, is hij mijn toevlucht en nooit klopt ik te vergeefs aan de poort der herinnering.

Nog altijd zijn in mijn geheugen woorden, door hem gesproken, voorbeelden, door hem aangehaald, die voor de tegenwoordige omstandigheden schijnen geuit en bedacht.

Gezegende doode, die, schoon gestorven, voortleeft en blijft voortleven met ons, die u liefhadden, die steeds op nieuw een weldadige uitwerking op ons uitoefent, gij hebt niet tevergeefs geleefd,

Laat ons verdwenen geluk herdenken.

al stonden geen treurende kinderen aan uw sterfbed.

Soms leert de droevige ervaring, dat niemand, al scheen hij nog zoo noodig voor ons geluk, onmisbaar is, dat maar al te vaak een ledig plekje in ons huis en in ons hart even snel wordt ingenomen, als de atmosfeer zich verspreidt in eene luchtledige ruimte.

Gelukkig echter zijn er menschenlevens, die eene herinnering nalaten even verfrisschend als een koele noordenwind op een snikheeten zomerdag.

In donkere, haast niet door te komen uren, als we twijfelen aan de levende, ons omringende omgeving, is die herinnering het lichtende punt, dat ons een uitweg doet vinden uit het grootste doolhof.

Snel te kunnen vergeten moge een eigenschap zijn, die den bezitter menig droevig uur bespaart, toch kenschetst zij in mijne oogen den egoïst, den oppervlakkige en kleinzeerige.

't Is een erbarmelijk bestaan, waar gemoedsrust synoniem is met onverschilligheid.

Laat ons verdwenen geluk herdenken!

De droevig-zoete stemming, die daardoor ontstaat, zal ons het tegenwoordige leven met zachteren, kalmeren blik doen beschouwen.